

*Distribuce IQ mezi americkými černochoy a bělochoy. (Zdroj: Linda Gottfredson. **Social Consequences of Group Differences in Cognitive Ability**, 2004)*

Autor: Jared Taylor

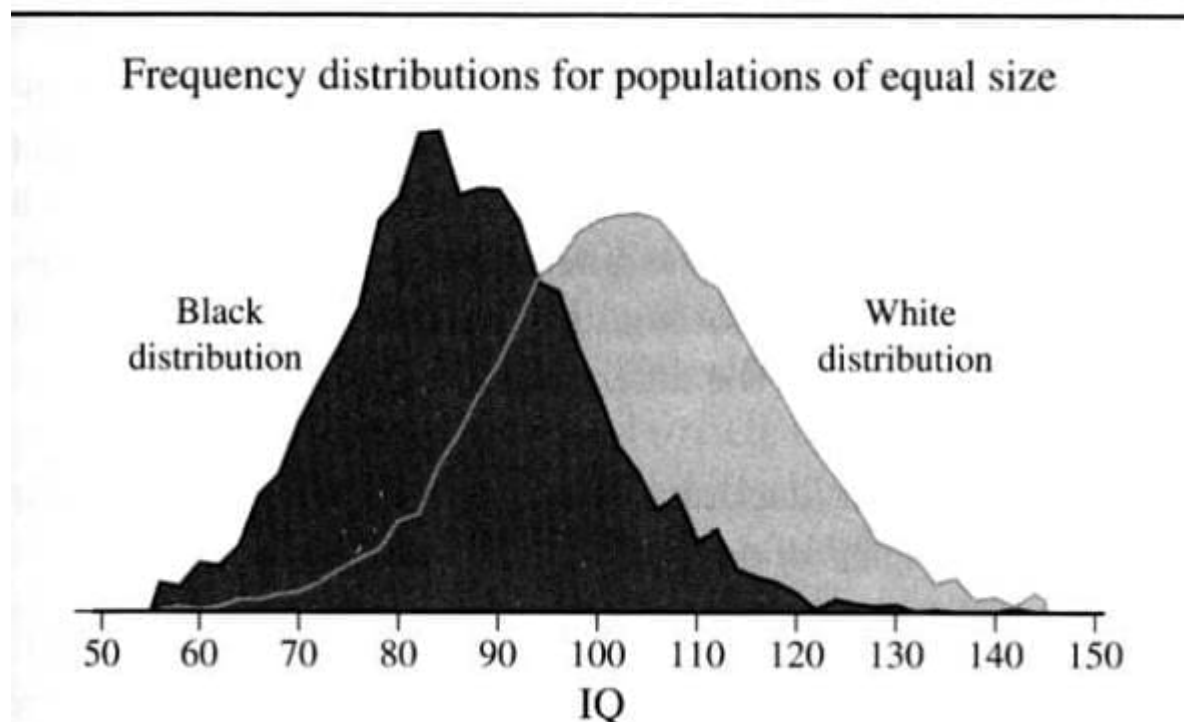
V Americe dnes asi neexistuje těžší intelektuální přečin, než poukázat na výrazně nižší průměrnou inteligenci černochoů v porovnání s ostatními rasami. Americká společnost má pro veřejné zastánce těchto pozic připraveny skoro stejně tvrdé postihy, jako islámské státy pro hanobitele Proroka.

A skutečně - ve stále sekulárnější Americe se dogma o rovnosti ras stalo čímisi na způsob náboženství. Podobně jako první křesťané v Římské říši nebo ruští disidenti v Sovětském svazu si tak Američané, kteří o tomto nedotknutelném dogmatu pochybují, nechávají své zakázané myšlenky pro sebe, případně se o ně podělí jedině v kruhu blízkých.

Navzdory své značné síle a rozšířenosti je rasové dogma pozoruhodně nedávného data: ještě před pár desetiletími nevěřil v rovnost ras v podstatě nikdo. Kipling psal o „nižších plemenech bez zákona“ a ve vydání Encyclopedia Britannica z roku 1915 se mimochodem objevuje třeba věta „Černocho stojí intelektuálně pod bělochoem.“ A takový byl až do velice nedávné minulosti konsenzus naprosté většiny Američanů: Thomase Jeffersona, Abrahama Lincolna, Woodrowa Wilsona či Harryho Truman - zůstaneme-li jen u prezidentů.

Podobně pozoruhodně se pak při trochu bližším pohledu jeví i absence důkazů na podporu rovnostářských tezí. Mohli bychom projít křížem krážem celý svět, ale marně bychom hledali byť jen jedinou skupinu černochoů, které se povedlo vytvořit vyspělou, civilizovanou společnost. Ať už si zvolíme jakékoliv kritérium, černoši neomylně ukazují, že s ostatními rasami nejsou rovni. Africké dějiny i postavení černochoů ve Spojených státech vypadají v zásadě tak, jak by se dalo při odlišných schopnostech ras očekávat. Pokud jsou však rasy nadány totožnou inteligencí, disciplínou či pracovitostí, pak nic ohledně Afriky nebo Afroameričanů nedává smysl. Všechny nerovnosti, neúspěchy i historické milníky je tak třeba důkladně „dovysvětlit“.

The black and white IQ distributions in the NLSY, Version I

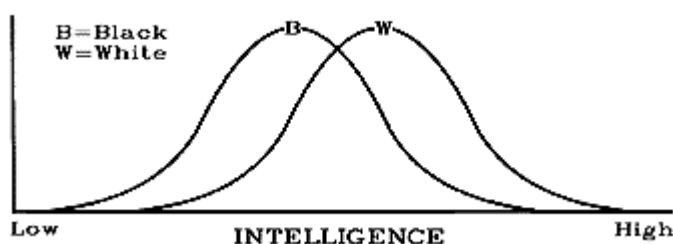

*Distribuce IQ mezi americkými černochoy a bělochoy. (Zdroj: Richard J. Herrnstein, Charles Murray. **The Bell Curve: Intelligence and Class Structure in American Life**, 1994)*

Rovnostářské pozice se tak neopírají o důkazy – ty totiž neexistují – ale o *vymyšlení výmluv*. Sestávají z omlouvání černochoů za výsledky, na něž ale ukazují všechny důkazy.

Rasa a IQ

Celá – byť skromná – existující debata o rasových rozdílech se v Americe točí kolem inteligence. Jedna studie za druhou vytrvale ukazují průměrné černošské IQ o 15-18 bodů níže než bělošský průměr. Asi patnáctibodová mezera v dětství se v dospělosti podle všeho rozevře až na 20 bodů. Navíc se nemění už více než 70 let, tedy od doby, kdy větší množství Američanů poprvé skládalo testy inteligence. Zákony na ochranu občanských práv, větší společenská rovnost ani pozitivní diskriminace pak rozdíl podle všeho nijak neumenšily.

Jak je patrné z přiloženého diagramu, množina inteligentnějších černochoů a méně inteligentních bělochoů se do značné míry překrývá; někteří černoši jsou zjevně chytřejší než někteří běloši. Rovnostáři se k této skutečnosti horečně upínají, aby tak údajně vyvrátili celý koncept rasových odlišností, což je ovšem asi podobně „logické“ jako tvrdit, že jelikož jsou některé ženy vyšší než někteří muži, není průměrný muž o nic vyšší než průměrná žena.

I přes jisté překrytí distribuce inteligence přesahuje jen u 16 % černochoů jejich IQ bělošský průměr. Běloši s šesti- až osminásobně vyšší pravděpodobností dosahují v testech výsledků řadících je do kategorie „nadaný“ (IQ 135 a výše), zatímco u černochoů totéž platí pro pásmo IQ nižší než 70 – tedy „retardace“. Na těch úplně nejvyšších kognitivních úrovních geniality pak nenajdeme prakticky žádné černochoy.

Dokonce ani ti nejzaslepenější rovnostáři nemohou popřít rozdíly ve výsledcích testů, a tak místo toho buď tvrdí, že o ničem nevypovídají – nebo že přinejmenším neměří inteligenci. Je sice pravda, že lze jen stěží vytvořit takovou definici inteligence, která by uspokojila všechny, to ovšem ještě neznamená, že ji nelze změřit. IQ takřka dokonale koreluje se subjektivním dojmem inteligence. Kdybyste dvacet minut mluvili s pěti neznámými lidmi a následně je měli seřadit podle inteligence, je takřka jisté, že by se vám to povedlo stejně dobře jako IQ testům.

Objektivněji vzato pak IQ testy ze všech dostupných prostředků nejlépe předpovídají, zda bude mít student dobré známky nebo jestli duševně pracující získá dobré místo. Pokud tedy nějaký test dokáže přesně předpovědět, jak se člověku povede v množství aktivit, jež podle všeobecného konsenzu vyžadují inteligenci, bylo by třeba skutečně výjimečně tvrdohlavosti k tomu tvrdit, že tyto testy neměří inteligenci

IQ testy tedy zjevně měří to, co chápeme jako inteligenci. Černoši si v nich bez výjimek vedou hůře než běloši – jsou tedy tím pádem méně inteligentní než běloši?

„Zaujatost testů“

V tomto okamžiku se rasový rovnostář obvykle vytasí s argumentem, že IQ jsou proti černošům nějakým způsobem zaujaté. Přes všeobecnou rozšířenost tohoto „argumentu“ se nejedná o nic jiného, než *ex post facto* vysvětlení pro rovnostáře nežádoucích výsledků – nikdo totiž nemůže projít řádně vytvořený test inteligence a ukázat, v čem že přesně spočívá ona zaujatost.

Řada moderních IQ testů, jako třeba **Ravenovy progresivní matrice**, verbální nebo kulturní část vůbec neobsahuje. Testují totiž výhradně to, jak člověk chápe tvary a vzorce a často je absolvují i lidé, kteří ani nemluví anglicky. Jiné verze testů sice jisté jazykové a kulturní prvky nutně obsahují – ale právě v nich je propast mezi rasami relativně nejmenší. Čím kulturně specifičtější test inteligence, tím menší rozdíly mezi černošskými a bělošskými výsledky. Největší rozdíly naopak sledujeme u testů abstraktních a od vlivu kultury tedy zcela oproštěných.

Teorie „zaujatých testů“ tvrdí, že neférové testy všeobecně podceňují schopnosti černošů. Kdyby to byla pravda, měli by černoši se stejnými hodnotami testovaného IQ jako běloši lepší výsledky než bílí v oněch činnostech, jež mají testy měřit: dostávali by lepší známky a odváděli lepší práci. Nic takového se však neděje a černoši mají zhruba takové výsledky, jaké naznačují testy. Tím se dostáváme k jiné a širší záležitosti: Zaujaté proti černošům by prý mohly být jak testy, tak i schopnosti, jež mají měřit. Někteří rasový rovnostáři takto skutečně argumentují, vstupují tím však na dost tenký led: nějak protičernošsky zaujaté by podle nich totiž musely být i samotné schopnosti a inteligence jako takové.

Sílu argumentace „kulturní zaujatostí“ dále oslabuje skutečnost, že do Ameriky nedávno přibývali asijsí imigranti, pro něž USA skutečně jsou cizí kulturou, v testech překonávají jak černošky, tak bělošky. Tvzení, že testy kulturně znevýhodňují černošky a současně upřednostňují Asiaty, tím pádem zrovna dvakrát věrohodně nepůsobí.

Jestliže jsou černoši skutečně stejně inteligentní jako běloši, musí to být možné nějakým způsobem demonstrovat. Nikdo však dosud s ničím podobným nepřišel – znamená to tedy, že černošská inteligence zůstane kvůli nedostatkům všech metod jejího měření našim zrakům navždy skryta? Lidé, kteří věří v testy, nedokáží vysvětlit, proč není možné vytvořit takový test inteligence – z něhož by byla pečlivě odstraněna veškerá zaujatost – kde by si černoši vedli stejně dobře jako běloši. **Důvod je nasnadě: žádná zaujatost, již by bylo třeba odstranit, neexistuje, jde o čistě imaginárního viníka.**

Dědičnost

Nepodaří-li se jim tedy prokázat zaujatost testů, ustupují rovnostáři na další obrannou linii: ano, IQ asi dosti přesně měří inteligenci a černoši tedy mohou být méně inteligentní. Zatvrzele však trvají na tom, že rozdíly jsou způsobeny vlivem prostředí, nikoliv genů.

Někteří rovnostáři považují inteligenci za kompletně podmíněnou prostředím, což však

samozřejmě má k pravdě dost daleko. Mentálně retardované děti zpravidla vyrůstají v úplně stejném prostředí jako jejich normální sourozenci, něco je tak zjevně v nepořádku nikoliv s jejich okolím, ale s nimi. Inteligence je v populaci rozdělena na spektru od géníů po idioty. Uznat genetický původ idiocie, ale současně označit všechny ostatní stupně intelektu za výsledek prostředí, zní dost podobně, jako kdyby někdo prohlásil vzrůst liliputů za produkt genů, ale výšku všech ostatních za podmíněnou prostředím.

Debata geny vs. prostředí se v otázce inteligence soustředí především na to, který z vlivů převládá. Nejnázornější důkazy přinášejí studie dvojčat. Identická dvojčata mají totožnou genetickou výbavu, zatímco dvojvaječná si geneticky nejsou o nic podobnější než jakýkoliv jiní sourozenci. Při výchově v jedné domácnosti vyrůstají dvojčata v nejpodobnějším možném prostředí, čas od času jsou však dvojčata po narození oddělena a vyrůstají každé v jiném prostředí. Zásadní zjištění v tomto směru zní, že identická dvojčata vychovávaná odděleně mají podobnější IQ (i osobnostní rysy) než dvojvaječná dvojčata vychovávaná v téže domácnosti. Shoda genů tak má větší význam než totožné prostředí.

Sir Cyril Burt, Hans Eysenck, R. Travis Osborne nebo v poslední době Thomas J. Bouchard – to jsou jen někteří z mnoha vědců, kteří se zabývali studiem inteligence dvojčat. Dospěli k závěru, že vliv prostředí genů na inteligenci je podstatně vyšší než působení prostředí, když zodpovídá za 60-80% rozdílu v inteligenci. Má-li tedy jeden člověk IQ 100 a další 125, má dědičnost na svědomí mezi 15 a 20 body z pětadvacetibodové mezery. Ani ty nejodhodlanější zásahy do prostředí ji tak nemohou snížit o víc než deset bodů.

Někteří ovšem namítají, že pokud má prostředí alespoň minimální vliv na inteligenci, má společnost vůči těm méně nadaným povinnost zajistit jim dobrodiní dobrého prostředí. Samozřejmě to pak jsou ti chytřejší, kdo má těmto méně inteligentní vytvořit prostředí vhodné k navýšení IQ. Doposud se však nepovedlo identifikovat takové úpravy prostředí, které by zajistily trvalé zisky IQ (viz *A Head Start does not last, American Renaissance*, roč. 3, č. 11, listopad 1992.) – a i kdyby se to povedlo, inteligentní by pak přirozeně vyžadovali stejné podmínky i pro sebe. Mezera by tak podle všeho zůstala stejná – nebo se ještě zvětšila.

Na první pohled uvěřitelný rasově rovnostářský argument tvrdí, že skromné životní podmínky většiny černochoů brzdí jejich vývoj – stačilo by je prý vychovávat v dobrých, středostavovských domovech a nebyli by o nich méně nadaní než běloši. Mnoho adoptovaných černochoů skutečně vyrostlo v bělošských domácnostech, jejich IQ však zůstává bližší úrovni jejich biologických rodičů než těch adoptivních. Argument pak dostává ještě povážlivější trhliny při konfrontaci s výsledky amerických Indiánů, mexických imigrantů nebo Portorikánců. Přestože totiž tito lidé žijí v často mnohem nuznějších podmínkách než černoši, jejich skóre v testech inteligence je vyšší.

Výsledky ve Zkoušce dovedností žáka (Scholastic Aptitude Test – SAT) pak přinášejí asi nejprůkaznější data o relativní nedůležitosti prostředí. SAT není koncipována jako test inteligence, ale jejich výsledky jsou si velice podobné. Černošští studenti vyrůstající v domácnost s ročním příjmem vyšším než 70 tisíc dolarů mají nižší skóre než běloši z rodin, jejichž roční příjem nedosahuje ani 20 tisíc dolarů. Těžko bychom tedy hledali přesvědčivější

doklad toho, že na rase závisí víc než na sociálním postavení rodiny.

Životní podmínky černochů tak nejsou příčinou, ale důsledkem nízké inteligence. Kdyby se antropolog pokoušel představit si společnost složenou z lidí s průměrným IQ 85 – kde by žilo šestkrát méně vysoce nadaných lidí a šestkrát více retardovaných jedinců než v bělošské společnosti – nedospěl by k výsledku značně připomínajícímu předkoloniální Afriku nebo americká ghetta?

V Americe inteligence hraje dnes inteligence stále významnější roli při nabývání společenského statusu a úspěchu v životě. Navzdory nekonečným steskům, že Amerika je nenapravitelně zaujatá proti nebělochům, těží z tohoto stavu vysoce inteligentní občané všech ras. Profesorka **Linda Gottfredsonová** z Delawarské univerzity spočetla, že v Americe dokonce máme o něco více černých doktorů, právníků a majitelů titulu **PhD**, než by naznačovala distribuce černošské inteligence.

Pokud je to pravda, má to dalekosáhlé důsledky: znamenalo by to, že černoši v rámci americké společnosti dospěli na hranice svých přirozených možností. Kromě toho z toho plyne také to, že množství černochů na vysokých pozicích nelze navýšit bez dalšího snižování standardů a že případný handicap způsobený následky otroctví, tzv. **zákony Jima Crowa** a segregací *zcela vymizel*. Jinými slovy už tedy neexistuje žádné „dědictví otroctví“.

A jak se vede černochům jinde?

Jakkoliv překvapivé se to může někomu zdát, potvrzují to i údaje o černoších z dalších bělošských zemí. Černoši například tvoří asi osminu obyvatelstva v USA i anglické metropoli Londýně. V USA i Londýně pak jsou pachatelé asi poloviny nahlášených zločinů. Kanada sice oficiální statistiky zločinnosti podle rasy nevede, neoficiální odhady ale říkají, že černoši, kteří tvoří mezi dvěma a pěti procenty obyvatel Toronta, stojí za 30-40% zločinů v tomto městě.

V Kanadě žije významnější množství černochů teprve několik desetiletí, přesto se zločinu dopouštějí v podobné míře jako černoši, kteří museli vytrpět „400 let útlaku“ v Americe. I přes neúplná data se navíc zdá, že kanadští a britští černoši vykazují také srovnatelnou míru chudoby nebo plazení nemanželských dětí jako jejich američtí soukmenovci.

Podobné vzorce chování pak vidíme ve všech multirasových společnostech. Třeba v Brazílii nebylo historicky otroctví tak rozšířeno jako ve Spojených státech a rasové vztahy tam podle mnohých jsou na mnohem lepší úrovni než u nás v Americe. Přesto je však nerovnost příjmů černochů a bělochů v Brazílii ještě větší než v USA. Kuba je zemí se smíšeným obyvatelstvem a agresivním socialistickým rovnostářstvím. Ale ať už se za to kubánští představitelé stydí sebevíc a snaží se tuto skutečnost utajit, černoši i tam zpravidla zaujímají ve společnosti nižší postavení.

Primitivnost života v předkoloniální Africe je všeobecně známá, stejně jako spektakulární neschopnost Afričanů vybudovat po nabytí nezávislosti moderní země. Afriku sužuje nízká úroveň zdravotní péče, příčinou však může být i průměrná inteligence, ještě nižší než u

amerických černochoů. Většině amerických černochoů koluje v žilách alespoň nějaká bělošská krev, což má pozitivní dopad na jejich inteligenci. **Richard Lynn** z irské Ulsterské univerzity, zřejmě nejvýznamnější akademik zabývající se rozdíly v inteligenci skupin a národů, ve svých pracích dospívá k závěru, že průměrné IQ se pohybuje kolem 80 v Ugandě a Ghaně, 75 v Nigérii a 65 v Kongu (někdejší Zair). Takto nízká úroveň inteligence by ovšem v podstatě vylučovala jakoukoliv reálnou možnost opravdového rozvoje.

Karibský stát Haiti je zajímavou paralelou neúspěchů černých Afričanů. Celou jeho šestimilionovou populaci tvoří černí potomci otroků, kteří zemi vládou už od otrockého povstání v roce 1791, při němž byli skoro všichni běloši na ostrově vyvražděni. Haiti tak má podstatně delší tradici nezávislosti a černošské vlády než africké země. Navzdory této odlišné historické trajektorii vykazuje Haiti velice podobné údaje v ukazatelích jako HDP na hlavu, úmrtnost novorozenců, průměrná úroveň vzdělání a všech dalších měřících modernizace jako Afrika. Haitské vlády jsou pak skutečným defilé korupce a nekompetentnosti – stejně jako v Africe. Kdyby bylo nějak možné Haiti přenést na druhou stranu Atlantského oceánu a připojit ho k pobřeží Afriky, dokonale by tam zapadlo.

Abychom to shrnuli, v Americe ani za hranicemi nenalezneme v přítomnosti ani minulosti žádné důkazy naznačující u černochoů inteligenci srovnatelnou s ostatními rasami. Všechny indicie ukazují na nezanedbatelnou nerovnost trvalého rázu.

Objem dat z výzkumů dnes narostl natolik, že v podstatě nikdo, kdo se jím obtěžoval vážně zabývat, nehájí pozice rovnostářů. Svého času i uznávání vědci jako **Stephen Jay Gould**, **Leon Kamin**, či **Richard Lewontin** zcela seriózně vyznávali rovnostářské nebo environmentální postoje. Dnes však mlčí a k obraně těchto pozic se tak hotoví především lidé, kteří o aktuálních vědeckých poznacích nic nevědí – a ani se o ně nezajímají. Zdá se tedy, že je pohání něco jiného než hledání vědecké pravdy.

Jak se kdy mohlo z tvrzení, které není podloženo žádnými důkazy, stát neotřesitelné dogma, zůstává jedním z velkých tajemství naší doby. Částečně to zřejmě vysvětluje přesvědčení mnohých, že i když lze rasové odlišnosti prokázat, musíme je popřít a potlačit. Jak si ale ukážeme v následujících dílech této série, přijetí reality rasových odlišností je pro naši společnost životně důležité.

Úvaha Jareda Taylora *Race and Intelligence: The Evidence* vyšla v časopise *American Renaissance* roč. 3, č. 11 (listopad 1992).